

realistisk målsætning, og vi er helt enige i argumentationen om, at det vil være på det niveau, en lang række stordriftsfordele nås og dermed et omkostnings- og prisniveau, som for alvor vil sætte gang i processen.

Jeg undrer mig lidt over, at f.eks. De Konservative er så meget imod at arbejde med målsætninger; det er f.eks. meget brugt inden for erhvervslivet. Der er en meget anerkendt metode, der hedder »managing by objectives«, ledelse ved målsætninger. Det kunne vi måske lære noget af i det politiske liv. Der bliver jo talt så meget om at lære af erhvervslivet, men på det her punkt har De Konservative åbenbart ikke lært noget.

Når fru Lene Espersen taler om, at en målsætning på f.eks. 10 pct. skulle være udtryk for tvang, er det jo en total misforståelse. Der er tale om, at man fra politisk hold har en målsætning, som man søger at arbejde for, men det er da klart, at hvis ikke forbrugernes efterspørgsel er der, så kommer vi jo ingen steder. Men forbrugernes efterspørgsel, den interesse for økologiske varer, der er, kan vi jo fremme politisk, eller vi kan hæmme den; det er et politisk valg, og vi ønsker at gøre det ene eller det andet.

Jeg kan forstå, at De Konservative slet ikke har nogen holdning til spørgsmålet. Det Konservative Folkeparti er fuldstændig ligeglad, bliver der sagt, om det er 2 eller 20 pct. Her oplever vi altså et politisk parti, som ingen mening har – det er vel så et parti, der ingen mening er med. Det er fuldstændig lige meget, hvordan dansk landbrug producerer efter Det Konservative Folkepartis mening. Det må forbrugerne selv om. Jeg synes, det må være lidt kedeligt at være politiker på den måde, men det må Det Konservative Folkeparti jo selv om.

Om det næste forslag fra Enhedslisten om omstilling af forskning, undervisning og rådgivning i økologisk retning kan jeg sige, at det er vi også enige i. Derfor har SF bl.a. under forhandlingerne om en pesticidafgift skaffet penge til forskning i økologisk jordbrug og i alternative bekæmpelsesmetoder, og vi vil fortsat presse på i den retning for at få styrket indsatsen.

Næste forslag handler om stop for braklægning af økologisk jord; det er vi også helt enige i. Det ville være fuldstændig ulogisk andet, for den ekstensivering af landbruget, som braklægningen er udtryk for, er jo netop indeholdt i den økologiske produktionsform; derfor er det et helt oplagt forslag.

Den økologiske drift af de offentlige jorder er vi også enige i, og vi har med glæde noteret os, at miljøministeren har vist vejen og er gået i gang inden for sit eget ressortområde. Der er stadig en indsats at gøre, men det er da trods alt et skridt i den rigtige retning, og vi er også glade for, at ministeren har opfordret sine kolleger i regeringen til at gå den samme vej.

Vi vil godt gøre opmærksom på her, at der er en lang række halvoffentlige virksomheder, bl.a. DSB, hvor det også er meget vigtigt at få gjort en indsats.

Endelig vil jeg sige om de økologiske madvarer i de offentlige institutioner: Vi er enige i intentionen. Der er jo en stor interesse, og der er en stor omstilling i gang. Den synes vi man skal støtte.

Det er jo rigtigt, når man påpeger, at der i Enhedslistens forslag kunne være nogle problemer omkring det kommunale selvstyre, og sådan går det jo, når man laver forslag på to linjer; så kommer der en del uklarhed nødvendigvis. Men vi synes, det kunne være nyttigt at overveje, hvordan man fra centralt hold kunne støtte de bestræbelser, der er lokalt også i kommunerne med henblik på at omstille til økologisk drift, altså f.eks. en samlet opsamling af erfaringer og en vejledning, nogle incitament af forskellig slags.

Så grundlæggende er vi meget enige i Enhedslistens forslag. De er jo i høj grad også udtryk for noget, som SF har arbejdet for i lang tid, så det ville være mærkeligt andet. Men som sagt: Realpolitisk tror vi, at det er i Landbrugsudvalget og ikke her i salen i dag, at slaget skal stå.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Hr. Jørn Jespersen har åbenbart ikke hørt efter, dengang jeg holdt min ordførertale, da hr. Jørn Jespersen jo på det nærmeste påstår, at Det Konservative Folkeparti ikke har nogen som helst politik på det økologiske område.

Som jeg påpegede som et af de helhedssyn, jeg mener vi må anlægge i den her sag, er der altså det, der hedder forbrugersynspunktet. Vi mener faktisk, at forbrugerne selv skal have lov at bestemme, hvor meget økologisk landbrugsproduktion der skal være her, og det gælder selvfølgelig også de udenlandske markeder. Hvis forbrugerne efterspørger det i umådelig stor grad, vil det da ikke hindre os i at sige: Jamen selvfølgelig, det er fint.